

ΤΗΙ Μ. . .

Θυμᾶσαι ὠρκισθήκαμε μιὰ ἡμέρα
 Νὰ ἀγαπώμαστε οἱ δυὸ αἰώνια,
 Ἀλλὰ ἐσένιχ ἔπῃρ ὁ νοῦς σου ἀέρα,
 Σὲν νὰ σοῦ μπῆκαν μέσα τὰ δαιμόνια,
 Καὶ σ' ἔνιχ νεϊό, ποῦ κάθουνταν κοντά σου
 Τοῦ ἔδωκες τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά σου.

Ὅτι πῆς πῶς ἔκανιχ κ' ἐγὼ τὰ ἴδια
 Κι' ὅτι μὲ μιὰ μικρὴ ἐξετρελλάθηκα
 Μὲ στίχους, μὲ τραγούδια, μὲ παιγνίδια
 Καὶ μέσα σὲ ῥιχὰ νερὰ ἐχάθηκα,
 Μ' αὐτὰ parole d'honneur ἦταν γινάτια!
 Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι ἴστὰ δυὸ σου μάτια.

Τώρα ἄς μείνουν ὅλα ξεχασμένα,
 Ἀφοῦ ἐγὼ μ' ἐκείνηνε τὰ χάλια
 Κ' ἐσὺ τοῦ ἔχεις δώσει τὰ βρεμμένα
 Κ' ἔτο' ἡ ἀγάπαις μας γινῆκαν θάλασσα.
 Ἐλα λοιπὸν μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζάλη
 Νὰ ἀγαπήσουμεν οἱ δυὸ μας πάλι.

Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ